

UCZESTNICTWO W LITURGII MSZY ŚW. – POJĘCIE I WYMOGI

STRESZCZENIE

Problematyka udziału wiernych w liturgii Mszy świętej zawsze była i wciąż jest przedmiotem wielu dokumentów kościelnych wydawanych przez papieży lub Kurię Rzymską. W szczególności pojęcie uczestnictwa utożsamiane jest z Piusem X, który troskę o czynną, pełną i świadomą partycypację wyraził w motu proprio *Tra le sollecitudini* z 1903 r. Zagadnienie to podejmowane było także przez jego następców, a następnie przez Sobór Watykański II. W KPK prawodawca w odniesieniu do liturgii zawarł je w kanonach: 835 § 4; 837; 899 § 2; 1247. Analiza przepisów prawa dowodzi, że uczestnictwo w liturgii jest wypełnianiem uświęcającego zadania Kościoła. Zobowiązani są do niego wszyscy wierni: biskupi, prezbiterzy, diakoni i wierni świeccy, w sposób szczególny zaś katolicycy rodzice.

Udział w liturgii jest następstwem przynależności do Jezusa Chrystusa i Kościoła. Błędne rozumienie *participatio actuosa* sprowadza je jedynie do zewnętrznego aspektu konieczności powszechnego zaangażowania i włączenia w liturgię jak największej liczby osób, jak najczęściej i na oczach wszystkich. Tymczasem termin „uczestnictwo” wskazuje na działanie, w którym wszyscy powinni mieć swój udział. *Participatio actuosa* w liturgii stanowi podstawowy cel działań liturgicznych i pozwala na włączenie się w sprawowanie akcji liturgicznej Boga i Kościoła. W celu prawidłowego uczestniczenia w liturgii, Kościół stawia wiernym konkretne wymagania, postanawiając, że powinni w niej uczestniczyć nie tylko czynnie, ale także świadomie, w sposób pełny, pobożnie oraz owocnie.

Słowa kluczowe: czynne uczestnictwo, liturgia, kult Boży, msza św., uświęcające zadanie Kościoła